

JASON REYNOLDS (născut în 1983) este un autor american de cărți pentru adolescenți, din gimnaziu sau mai mari. Tratează teme precum violența, masculinitatea și experiențele comunităților de culoare. Combinând adesea scene dificile cu nuanțe de umor, operele lui au câștigat numeroase premii, iar unele dintre cărțile lui au fost finaliste la Coretta Scott King Award, National Book Award sau Newbery Medal.

Prima carte publicată a fost *When I Was The Greatest (Când eram cel mai tare*, 2014), pentru care a câștigat The Coretta Scott King/John Steptoe Award for New Talent. Printre celelalte romane publicate se numără *Fantomă* (2016), *Patina* (2017), *Sunny* (2018) și *Lu* (2018), acestea constituind cea mai bine vândută serie a lui în topul *New York Times*.

JASON REYNOLDS

FANTOMĂ

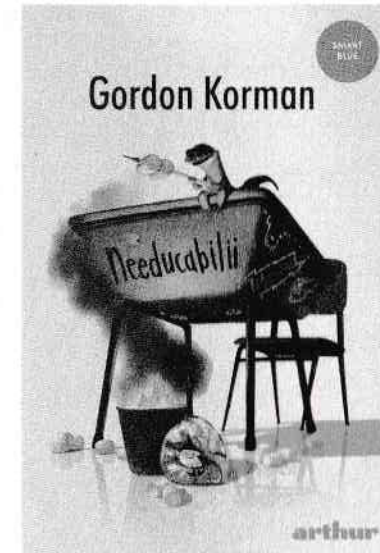
Traducere din engleză
de Alexandru Macovei

arthur

CUPRINS

1. Recorduri mondiale	9
2. Record mondial pentru cea mai bună probă de alergare	15
3. Record mondial pentru cele mai multe altercații	34
4. Record mondial pentru cea mai proastă zi din toate timpurile	54
5. Record mondial pentru cele mai multe evadări într-o singură zi	76
6. Record mondial pentru cea mai lungă cursă în ziua cu cea mai multă alergătură	96

7. Record mondial pentru cea mai bună vineri, după cele mai proaste zile de joi și vineri din istorie	106
8. Record mondial pentru cel mai tare secret	116
9. Record mondial pentru curățatul celeii mai murdare mașini	129
10. Ziua cursei	155
Mulțumiri	169

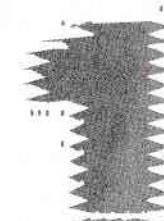

Gordon Korman, *Needucabilii*

Traducere din engleză de Iulia Arsintescu

Scrisă savuros și cu mult umor, *Needucabilii* spune povestea unor personaje neadaptate convențiilor societății, care învață împreună să facă pace cu ei înșiși.

Zachary Kermit, un profesor blazat, se agață de micile plăceri ale vieții: clopoțelul care sună înainte de plecarea de acasă, zilele de iarnă când școlile sunt închise și, mai mult decât orice, pensionarea de peste câteva luni. „Marele dictator“ al districtului școlar, inspectorul Thaddeus, îi pune bețe în roate. Va avea în grijă Clasa Specială Autonomă, o clasă de-a opta în ai cărei elevi nimeni din școală nu mai crede. Experiența eșecului este singurul lucru pe care îl au în comun *Needucabilii* și profesorul Kermit.

Recorduri mondiale

Fiți atenți! Tipul ăsta, Andrew Dahl, deține recordul la umflat baloane... cu nasul. Îhî. Pe bune. N-am nicio idee cum de s-a prins el că ăsta-i un talent special și nici nu vreau să-mi imaginez câți mucii trebuie să fie în baloanele alea, dar hei, e o chestie și asta, iar Andrew e cel mai bun la așa ceva. Mai e o tanti, Charlotte Lee, care a intrat în Cartea Recordurilor pentru că are cele mai multe rățuște de plastic. Pe cuvânt. Ciudat, de ce-ai vrea să ai chiar și-o singură rățușcă de plastic, darămite 5631? Deci *a se slăbi!* Cât despre mine... păi, se poate să fiu omul care știe cel mai multe despre recordurile mondiale. Asta și faptul că-s ăl mai mare mîncător de semințe de floarea-soarelui din lume.

— Lasă-mă să ghicesc, semințe! strigă, practic, nea Charles, din spatele tejghelei a ceea ce el numește „magazin de țară“, cu toate că noi locuim într-un oraș.

Nea Charles, care, apropo, arată exact ca James Brown, dacă James Brown ar fi alb și m-ar fi aprovizionat cu semințe cinci zile din șapte timp de... stai să

mă gândesc... păi, încă din clasa a patra, adică de când mami s-a angajat la spital. Deci de vreo trei ani de zile. Pe deasupra, mai e și tare de ureche, iar eu, când mama spunea asta, înțelegeam că e cu urechile mai tari, ceea ce mi se părea fără niciun sens și total aiurea. Nu știu de ce nu zicea că e aproape surd și gata. Poate pentru că „tare de ureche“ suna mai de spital, așa, și-ncepuse să prindă ceva din limbajul de-acolo. Dar, da, nea Charles de-abia aude, și de-aia țipă mereu la toată lumea și toată lumea țipă la el.

Magazinul lui e o nuntă cu strigături în toată regula, ca să nu mai vorbesc de efectele sonore suplimentare care vin de la televizorul dat la maximum pe care-l ține sub tețghea – un maraton de filme cu cowboy. Nea Charles e și cel care mi-a dat cartea asta, *Cartea Recordurilor Guinness*, de unde am aflat despre Andrew Dahl și Charlotte Lee. Îmi tot zice că, într-o bună zi, o să stabilesc și eu un record. Unul adevărat. C-o să fiu unul dintre cei mai buni la ceva. Se poate. Un lucru e sigur, nea Charles deține recordul la spus „Lasă-mă să ghicesc, semințe“, pentru că o spune de fiecare dată când trec pe la el, ceea ce înseamnă că și eu dețin recordul la a-i răspunde, foarte tare, mereu la fel: „Lasă-mă să ghicesc, un dolar.“ Asta-i replica mea. Am zis-o de-un catralion de ori. Dup-aia îi trântesc un dolar în mâna plină de riduri, iar el îmi pune o pungă de semințe în mână.

Dup-aia, îmi continui traseul cu încetinitorul, oprindu-mă doar când ajung în stația de autobuz. Dar asta nu-i o stație oarecare. E cea aflată fix vizavi de sala de sport. Și stau pur și simplu acolo, împreună cu oamenii care așteaptă autobuzul, doar că eu

nu aștept niciodată nimic. Autobuzul te duce acasă repede, iar eu nu vreau asta. Eu doar stau acolo ca să mă uit la oamenii care fac exerciții. Vedeți voi, sala de peste drum are o ditamai fereastra – adică tot peretele e de sticlă – și au aparatele astea care imită urcatul pe scări și toată lumea e cu fața la stația de autobuz cu limba scoasă, de parcă mai au puțin și leșină. Și, pe cuvântul meu, nimic nu-i mai amuzant. Așa că mă uit la ei o bucată de vreme, de parcă m-aș uita la un film: *Pe cale să leșin*, cu omul de la aparatul de urcat scări cu dificultatea de la unu la zece. Știu că asta sună probabil destul de ciudat, poate chiar cam sinistru, dar merge făcut când te plictisești. Cea mai bună parte a statului acolo e să razi semințe de parc-ar fi punga de floricele pe care-o mănânci la cinema.

Că tot veni vorba de semințe. Mai demult îmi aruncam un pumn de semințe în gură deodată, le sugeam toată sarea și le scuiam ca o mitralieră. Probabil c-aș fi putut stabili un record mondial și la asta. Dar acum m-am maturizat. Nu mă mai grăbesc, le plimb prin gură, le poziționez numa' bine ca să le sparg coaja, apoi separ cu grijă sămânța cu limba și – păstrând miezul în spațiul dintre dinți și limbă – scuij cojile. Iar la urmă, după *toate* astea, mestec miezul. Sunt un adevărat maestru la asta, chiar dacă, sincer, semințele de floarea-soarelui n-au niciun gust. Nici măcar nu-s sigur că merită toată tevatura. Dar procesul îmi place, oricum.

Și tata mânca semințe de floarea-soarelui. De-acolo am moștenit obiceiul. Dar el le mânca, așa, cu totul. Coji, semințe, tot, tot. Le hăpăia ca un animal. Când

eram foarte mic, îl întrebam dacă n-o să-i crească o floarea-soarelui din burtă, dacă tot mânca atâtea semințe. Mereu se uita la câte-un meci, la fotbal american sau la baschet, și se-ntorcea spre mine doar o secundă, cât să nu piardă vreo fază importantă, și zicea „Sunt tot numai floarea-soarelui, puștiule.“ Dup-aia scutura semințele în pumn ca pe zaruri și și le arunca în malaxor.

Dar stați să vă zic, taică-miu mințea. Din el nu creștea nicio floarea-soarelui. Nici nu s-ar fi putut. N-oi ști eu multe despre florile astea, dar știu că-s drăguțe și că le plac fetelor. Și mai știu că numele lor e făcut din două cuvinte faine, iar omu' ăla nu era-n stare să scoată două vorbe bune din el nici să-l împuști. De impresionat fetele nici nu mai zic, pentru că nu le plac bărbații care încearcă să le împuște pe ele și pe băiatul lor. Iar taică-miu exact genul ăsta de om era.

Acu' trei ani de zile l-a lovit strechea pe taică-miu. Băutura l-a făcut mai rău decât oricând. O dată la două seri devenea un cu totul alt om, de zici că era unul din ăia de la balamuc. Dar într-una din serile alea, maică-mea s-a hotărât și ea, într-un sfârșit, să-i țină piept. Și în noaptea aia, a fost mai rău ca nici-odată. Stăteam cu capul prins între pernă și saltea, cum făceam de câte ori pornea scandalul dintre ei, când maică-mea a dat buzna la mine în dormitor.

— Trebuie să plecăm, a zis, smulgându-mi cuvertura de pe pat.

Și fiindcă nu m-am mișcat suficient de repede, a urlat:

— Haide!

În momentul următor, m-am trezit tras afară pe culoar, împiedicându-mă în propriile-mi picioare. Și-atunci, uitându-mă în spate, l-am văzut pe el, pe tata, ieșind împleticit din dormitor, cu buzele însângerate și un pistol în mână.

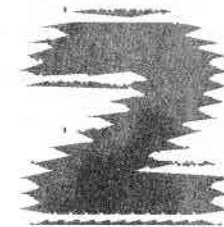
— Nu mă face, Terri! s-a milogit el, furios, dar eu și mama am mers înainte.

Sunetul cocoșului tras al armei. Cel al ușii descuindu-se. Imediat ce-am deschis ușa, tata a tras. Trăgea în noi! Tatăl meu! Tatăl *meu* chiar trăgea... în... NOI! În nevasta și în copilul lui! Nu m-am uitat în urmă să văd ce nimerise, mai ales pentru că mi-era teamă să nu fi fost vorba chiar de mine. Sau de mami. Sunetul fusese puternic și destul de ascuțit cât să mă facă să cred că avea să-mi explodeze creierul, iar inima o să-mi stea în loc. Dar cel mai dement lucru a fost că am simțit că împușcătura – cel mai puternic sunet pe care l-am auzit în viața mea – făcuse ca picioarele să mi se miște mai repede. Nu știu dacă se poate, dar mie precis așa mi s-a părut.

Eu și mama am continuat să alergăm, în jos pe scări, direct în stradă, țâșnind în întuneric cu moartea pe urmele noastre. Am alergat și-am tot alergat, până ce-am ajuns la magazinul lui nea Charles, care, din fericire pentru noi, e deschis 24 de ore din 24. Când ne-a văzut cum eram, de-abia respirând, plânși, desculți și în pijama, nea Charles ne-a ascuns în magazie și-a sunat la poliție. Acolo am rămas toată noaptea.

De-atunci nu l-am mai văzut pe tata. Din câte zice mami, polițaii i-au spus că atunci când au ajuns la noi acasă, el ședea în față, pe trepte, cu pistolul lângă el, bea bere, ronțăia semințe și-i aștepta. De parc-ar

fi vrut să fie prins. De parcă n-ar fi fost cine știe ce. L-au băgat la pușcărie pentru zece ani și, sincer să fiu, nu știu dacă asta mă bucură sau nu. Uneori, îmi doresc să rămână închis pentru totdeauna. Alteori, îmi doresc să fie din nou acasă, pe canapea, uitându-se la meciuri și vânturând semințele în palmă. Oricum ar fi, un lucru e sigur: aia a fost noaptea în care am învățat să alerg. Așa se face că, după ce m-am săturat de stat în stația de autobuz din fața sălii și-am dat de toți puștii ăia care se antrenau pe pista din parc, a trebuit să mă duc să văd ce se petrece, deoarece alergatul n-a fost niciodată ceva pe care să fi fost nevoit să-l exersez. Era doar un lucru pe care știam cum să-l fac.

Record mondial pentru cea mai bună probă de alergare

În primă fază, m-am uitat la ei prin poartă. Aveam de gând să trec mai departe, când am văzut că mai erau și alți oameni care stăteau pe lângă pistă, urmărind antrenamentul. Adică mame și alte d-astea. Așa că m-am dus lângă ele. Mă rog, n-am stat chiar *cu* ele, ar fi fost ciudat, dar m-am așezat pe o bancă acolo. Școala mea n-avea echipă de atletism. Nu că m-aș fi înscris la așa ceva, chiar dac-ar fi avut. Mie-mi plăcea mai mult baschetul. Țsta era sportul meu, chiar dacă nu jucasem niciodată cu-adevărat. Uneori, în drum spre casă, mă mai opream pe la terenul de baschet, să văd dacă nu mă lăsau și pe mine să joc, dar nimeni nu mă lua niciodată, în principal pentru că ăloră mai mari nu le plăcea să joace cu puști de vârsta mea. Întotdeauna am avut senzația asta că, dacă aș fi putut să intru și eu pe teren, aș fi fost noul LeBron. Da' niciodată nu mi-am dorit să fiu „noul“... cine-o fi cel mai faimos alergător. Nici măcar nu m-am gândit la asta. M-am uitat în Cartea Recordurilor, unde scrie că

tipul ăsta Usain Bolt e cel mai rapid, dar n-am auzit în viața mea de el. Taică-miu nu s-a uitat niciodată la *curse de alergări* la televizor. Chiar așa, există vreun alergător faimos? Pe bune acum. Eu n-am auzit să fie, dar judecând după modul în care puștii ăștia se întindeau și săreau de colo-colo pe pistă, unii dintre ei auziseră.

— OK, hai, genunchii la piept! ordona antrenorul.

Era scund, chel, dar se vedea că n-ajunsesese așa pentru că-și pierduse tot părul. Era unu' din tipii ăia care se rădeau în cap. De fapt, era unu' din tipii ăia care-și rădeau tot părul de pe față, în afară de sprâncene, o idee cât se poate de proastă. Arăta ca o broască-țestoasă. O țestoasă cu un dinte ciobit, un cerceț cu toartă într-o ureche și-un fluier negru la gât.

— Sus! Sus! Sus!

Erau băieți și fete – cam de vârsta mea – îmbrăcați în pantaloni scurți și tricouri, care țineau brațele întinse în față și făceau un soi de marș-săltat, lovindu-și palmele cu genunchii.

— Haide, Sunny! E a doua zi de antrenament și tu deja rămâi în urmă! a lătrat antrenorul la băiatul cel mai înalt.

În mână ținea un clipboard, cu care se tot plesnea peste coapsă:

— Ridicați-le sus!

Stăteam crăcănat, ca să pot scuipa cojile pe jos, între picioare. Sarea îmi dădea o sete teribilă, dar nu mă puteam opri din mâncat și pace. Pe pistă, genunchii la piept au fost urmați de sărituri cu brațele și picioarele depărtate și câteva ture de încălzire, ceea ce mie mi se părea o idee super proastă. Adică, de

ce-ai alerga ca să te încălzești? Ai fi obosit înainte chiar de-a începe cursa. *Dăă!* Apoi toți alergătorii s-au adunat în jurul antrenorului cu față de țestoasă.

— Ascultați aici, le-a zis el. Dacă sunteți pe pista asta, fie ați fost deja în echipa Apărătorilor, fie ați fost selectați să faceți parte din ea. (Le vorbea de parcă de-abia s-ar fi înrolat în armată.) Cu toții știți ce înseamnă asta, dar, în caz că nu știți, înseamnă că faceți parte dintr-una din cele mai bune echipe de tineret din oraș. La noi vin cele mai bune licee să-și caute atleții. Iar dacă ajungeți la un liceu bun și vă descurcați admirabil într-o echipă bună, ia ghiciți ce se întâmplă! Ați putea merge la facultate pe gratis.

Nimeni nu merge pe moca la facultate doar ca să alerge, mi-am zis eu, scuipând o coajă de sămânță. Urăsc când ți se lipesc de limbă și trebuie să tragi și să scuipi. E enervant tare.

Era acolo un puști care-arăta ciudat, nu pot să vă explic în ce fel, dar... hai să-ncerc. Știți c-am zis că nea Charles arată ca James Brown, dacă James Brown ar fi fost alb? Ei bine, puștiul ăsta arăta ca un alb, dacă un alb ar fi fost negru. Stai. N-are niciun sens. Hai s-o iau de la capăt. Avea pielea albă. Adică de culoare albă, iar părul lui era șaten deschis. Dar la față arăta ca un negru. De parcă Dumnezeu uitase să-l vopsească. Stați puțin, e sau nu e ca nea Charles? Hai s-o lăsăm baltă. Oricum, băiatul ăsta a ridicat mâna.

— Da, Lu? i-a permis antrenorul.

— E-adevărat că ați alergat la Olimpiadă? a întrebat puștiul.

— Da' e-adevărat că tu n-ai alergat la Olimpiadă? i-a trântit-o antrenorul.

Băiatul pe nume Lu a rămas fără glas, de parcă tocmai fusese lovit în moalele capului cu o rățușcă de plastic de-a lui Charlotte Lee. Ca și cum n-ar mai fi știut ce să facă în continuare.

— Aă... Aă... s-a bâlbâit el, nefiind foarte sigur ce-ar trebui să spună.

— Lasă ce-am făcut *eu*. Gândește-te la ce vrei *tu* să faci. Și dacă rămâi cu mine, te pot aduce acolo, a zis profesorul, ștergându-și cu două degete urmele albe de salivă din colțurile gurii. Acum, a continuat el, uitându-se pe lista pe care o avea în față, hai să vedem ce putem face cu voi, bobocilor. Lu, Patina, Sunny, la linie!

Cei trei „boboci“ s-au grăbit până în capătul celălalt al pistei.

— Lu, tu ești primul. O sută de metri, la fluierul meu, i-a indicat antrenorul.

Tipul care arăta ciudățel, Lu, avea și cele mai tari țoale. Adidași de alergare Nike noi și un costum sport mulat. Ca un supererou. Purta o bentiță pe cap, un lanț de aur la gât, iar în urechi îi scânteiau două diamante. Ceilalți alergători s-au dat la o parte, antrenorul și-a pus fluierul în gură, iar în cealaltă mână ținea un cronometru.

— Fiți gata, a zis, printre dinți.

Apoi s-a auzit un șuierat scurt, *frrr*, și Lu a țâșnit.

Era iute. Adică, puștiul ăsta chiar era rapid, iar când a ajuns la capătul liniei drepte, o femeie care stătea pe o bancă de pe partea cealaltă a pistei a sărit în sus, a chiuit și a bătut din palme de parcă tipul era cine știe ce vedetă. Eram impresionat, nu destul cât să-l aplaud – de fapt, eram doar bucuros că, în sfârșit,

se întâmpla ceva mai puțin plictisitor –, dar suficient cât să mă opresc din spartul semințelor până când a terminat.

— Bună treabă, i-a zis antrenorul când Lu s-a întors înapoi în partea lui, cu pas vioi, ca un profesionist.

Ca și cum n-ar fi fost mare lucru și era conștient de asta. A aruncat o privire spre mine, am scuipat niște coji pe jos. Antrenorul a anunțat timpul și l-a notat, însă n-am văzut ce-a scris.

Urma puștiul mare și caraghios, căruia antrenorul îi spusese Sunny. El era muștruluit că nu ridică picioarele suficient de sus la încălzire. Sincer vorbind, nu părea în stare nici măcar să meargă drept, așa că mi-am zis c-o să urmeze ceva destul de amuzant. Sunny a luat poziția de start, a închis ochii și-a început să respire încet și adânc. Apoi antrenorul a suflat în fluier și a pornit. Se vedea că dădea tot ce-avea în el, dar degeaba. Era de parc-ar fi alergat contra vântului, deși nu se mișca nicio frunză. De parcă adidașii i-ar fi cântărit o tonă sau ar fi avut oasele grele sau cine mai știe ce. Nimeni nu l-a aclamat, ba unii dintre puști chiar au râs.

— Vedem noi cine mai râde când ajungem la o mie de metri, a lătrat antrenorul la copiii care chicoteau, făcându-i să tacă mâlc.

Sunny a dat un tur de pistă și s-a alăturat grupului, neafectat. Nu părea să-i pese nici măcar că alergase cel mai încet dintre toți oamenii pe care-i văzusem eu vreodată alergând. Sprintul lui era un fel de mers la pas, ceva mai iute. Până și maică-mea cred că l-ar fi depășit. Nea Charles i-ar fi luat fața, iar el zici că are